

Skandál se sandály

Kapitola I.

Vypravěč 30.4.1970

Zvonek na dveřích potichu zacinkal, ale pro vycvičený sluch Aloise Nováčka, obuvníka, náruživého hráče karet a ředitele místního obchodu to bylo tak akorát, aby se vynořil z hlubin svého skladu a pozdravil nového zákazníka. Před svým pultíkem uviděl pána v obnošeném obleku, s rozčuchanými vlasy a brýlemi. Vypadal trochu legračně.

„Nováček, přejete si?“

„Nováček? Pane vždyt' vy jste mistrem v oboru!“

„Frynta. Těší mě.“

„Frynta? Nejste vy ten známý básník?“

„Ano, to jsem já.“ odvětil zákazník.

„Vaše rozverné básničky pro děti moje vnoučata milují.“

„To je pro mne velká pocta!“

„Pane Frynta, co je tedy vaše přání“ prolomil ticho Nováček.

„No, víte jak teď všichni jezdí na chatu a do přírody“ ...obuvník už věděl kam tím pan Frynta míří, ale pro jistotu ho nechal jeho myšlenku dokončit.

„Teď se nosí takové ty boty, jak se jim jen říká?“

„Á vy myslíte určitě sandály“ pronesl vědoucne pan Nováček.

„No jasně! Ty jsem přesně myslel!“ vzpomněl si Frynta.

Skandál se sandály

Frynta 30.4.1970

Kapitola II.

Po zkoušení asi pěti párů bot ke mně konečně dorazily ty pravé. Hned jak jsem si nandal první botu, jsem to věděl, to jsou ony! Sedé s pohodlnou vložkou a elegantní elegantní podrážkou.

To si s manželkou užijeme poklidné léto na chatě, už se těším!

Byl jsem tak rád, že jsem si k údivu pana Nováčka nezkoušel ani druhou botu, přešel jsem rovnou k pokladně a zaplatil.

Pln klukovské radosti jsem vyšel z prodejny pana Nováčka a zamířil domů.

Po chutné večeři jsem se rozhodl znovu se pokochat pohledem na ty nádherné boty.

Jaké bylo ale mé překvapení, když jsem zjistil, že v krabici leží dvě levé boty.

Já blbec, měl jsem si vyzkoušet i tu druhou! Stejně je to ale divné, proč by mi hodný pan Nováček dával do krabice dvě levé boty?

No nic, nezbyvá mi než zajít do obuvnictví znovu, a poptat se pana Nováčka co se stalo.

Nováček

Přišoural jsem se k pultíku kde stál, světe div se zase pan Frynta.

„Co se stalo?“ povídám.

„Pane obuvník vy jste mi prodal obě boty levé!“ odpoví on, trochu našťavaně.

„Cože?!“ Nevěřil jsem svým uším. Za tolik let práce se mi to nikdy nestalo.

Chvilí jsem nad tím přemýšlel, a pak mě to napadlo.

„Honzík! Ten dostane, záprcek jeden mrňavej!“ Samozřejmě, panu Fryntovi jsem to musel vysvětlit nějak slušněji.

„Moc se omlouvám, pane Frynta, on mi sem občas chodí můj vnuk. Hraje si tu s botami...”

Já ho napomenu jen co se ukáže.“

„Inu to nevádí,“ řekl básník smířlivě. „Já se nezlobím.“

„Mohl bych vám jí pomoci hledat“ dodal.

Po delším hledání jsme našli druhou botku u dětských růžových balerínek.

Oddychl jsem si. Ještě že se našla.

Pan Frynta se jen zasmál a rozloučil se mnou, přičemž jsem se mu ještě jednou omluvil za tento drobný skandál.

Sandály – Emanuel Frynta

O sandálech se praví,
že levý není pravý,
že pravý není levý,
to ovšem každý neví.

Takže se nohám ráno stává,
že do levého leze pravá,
anebo zase naopak.

Ale když už je to tak,
proč z toho dělat skandál,
vždyť je to jenom sandál.